

215966

ISBN 978-84-6615-444-4

I si, incomplint les normes, es pogués canviar el destí de la humanitat?

L'Aurora viu en un temps en què els homes s'han extingit per culpa d'un virus, i la societat està formada exclusivament per dones. Quan arriba el moment d'anar a la universitat, tria l'Escola de Visitants, una facultat envoltada de secretisme. Segons la versió oficial, hi preparen les estudiants per buscar un remei que permeti tornar a tenir fills de sexe masculí. Aviat descobrirà les estranyes regles del centre, una de les quals és no enamorar-se. Però l'Aurora és molt rebel i li costa obeir...

Jesús Castellón Motta

200

Predestinats

crúïlla

JESÚS CASTILLÓN MOTTA

PREDDESTINATS

Regles de les visitants

1. *No revelis mai el teu veritable origen.*
2. *No tornis a veure el donant.*
3. *No t'enamoris.*

OBERTURES

OBERTURA 1

El Prat de Llobregat, 2023

L'Andrea va seure al seu seient amb nerviosisme. No li agradava volar. Ho havia fet molts cops, però no s'hi havia acostumat. L'agència de publicitat per a la qual treballava tenia la seu a Itàlia, així que hi havia d'anar sovint, tot i que habitualment teletreballava. Era una noia alta, prima i molt maca. Quan deia que treballava per a una agència de publicitat, tothom donava per fet que era model, la qual cosa la irritava, ja que li havia costat fer-se un nom com a creativa publicitària.

Va escoltar les explicacions habituals de les hostesses sobre què fer en cas d'accident. Es podia sobreviure a un accident d'avió? No podia evitar fer-se sempre aquesta pregunta; el problema era que coneixia la resposta. Els motors es van posar en marxa i el cor se li va accelerar. La velocitat va augmentar i de sobte l'avió va emprendre el vol. Un lleuger vertigen li va envair les entranyes, com quan pujava a una muntanya russa, però va durar molt poc. L'aparell es va elevar ràpidament; tanmateix, ho feia de forma estable. L'Andrea estava asseguda a la banda de la finestreta. Va mirar a través del vidre de plexiglàs i aviat va veure la seva ciutat, Barcelona, com es veuria en un plànol, amb línies i formes geomètriques. Al cap d'una estona, estava mirant núvols per la finestra. Va sentir el curt xiulet que anunciava que ja es podia treure el cinturó de seguretat, però ella se'l va deixar posat. Les hostesses van començar a passar amb el carret de begudes i revistes, i va demanar una copa. No era bevedora habitual, però quan volava feia una excepció. De sobte, l'avió va fer una sacsejada. L'Andrea es va espantar, però ho va dissimular; no volia semblar una d'aquelles passatgeres histèriques a les quals els fa pànic volar. No obstant això, una segona sacsejada va fer que es queixés en veu alta.

—Ai...

—No es preocupi —va dir-li l'home assegut al seu costat—. Volar és la forma més segura de viatjar.

Una hostessa va demanar per megafonia que els passatgers no s'aixequessin dels seients i que es posessin el cinturó; tot seguit va caminar pel passadís per comprovar que tothom seguia les seves instruccions. També va recollir les begudes i va demanar que els passatgers que feien servir la safata, la pleguessin, i que tothom apagués qualsevol aparell que pogués afectar els instruments de vol. Tot d'una, l'avió va començar a fer violentes sacsejades. Després d'uns segons, els llums es van apagar i només van quedar encesos uns de petits d'emergència. Es va fer el silenci. Llavors van caure les màscares d'oxigen sobre cadascun dels seients. Van sentir-se xiscles de pànic d'alguns passatgers, però l'Andrea no va cridar; estava massa espantada. Es va posar la mascareta amb mans tremoloses. I va arribar el moment més temut per ella: va deixar de sentir-se el murmur constant dels motors i l'avió va començar a baixar en picat. El seu angle de descens era cada cop més inclinat, fins que va començar a caure en espiral. L'acceleració va anar en augment. L'Andrea es va agafar al suport del seient del davant.

—No vull morir així... —va murmurar sota la mascareta d'oxigen.

L'ala dreta de l'avió es va desprendre i es va obrir un forat en el fusellatge. L'aire va ser succionat cap a l'exterior per la descompressió. Tothom va cridar. L'aire colpejava la cara de l'Andrea. Va agafar-se més fort al seient de davant mentre pensava: «Això és la fi...»

—Andrea... —va sentir; era l'home del seu costat.

Ella el va mirar, sorpresa. Que en un moment així un desconegut li parlés era l'últim que s'esperava.

—Vostè sap..., sap el meu nom? —va aconseguir dir malgrat l'espant.

—No tinguís por... —va dir l'home amb veu tranquil·litzadora.

L'Andrea no entenia com l'home podia estar tan calmat en aquelles circumstàncies.

—Dona'm la mà —va afegir el desconegut.

Estranyada i espantada, ella li va agafar la mà. D'alguna manera, sentir el contacte humà va ajudar-la; pensar que no moriria tota sola era un darrer consol. Dels ulls li van començar a brollar llàgrimes.

—Morirem tots... —va dir plorant.

—No, tu no. No avui —va replicar l'home.

L'Andrea el va mirar. Sota la mascareta d'oxigen, l'home somreia.

OBERTURA 2

Barcelona, 2023

«L'accident d'avió no ha deixat supervivents. L'aparell ha caigut al mar i no es confia a trobar les restes dels passatgers.»

Les notícies de la televisió que penjava d'una paret del bar sonaven llunyanes des de la terrassa. La cafeteria estava plena. El soroll de plats, tasses i culleretes a l'hora de l'esmorzar semblava una simfonia quotidiana. La jove parella estava asseguda a la terrassa, protegida de la llum solar per un gran para-sol. Era un dia calorós. El noi mirava embadalit la noia, que semblava distreta.

–En què penses? –va dir ell.

–En no res.

–És possible no pensar en res? –La va mirar més seriós. – M'ho sembla a mi o et preocupa alguna cosa?

La noia va centrar la mirada en ell i va somriure, però el seu semblant reflectia un matís trist.

–Estic bé. Molt feliç de ser aquí amb tu.

El jove va relaxar el rostre i també va somriure. Va dubtar un moment abans d'afirmar:

–T'estimo.

La noia el va mirar fixament als ulls.

–Jo també.

–Promete'm que sempre estarem junts –va dir ell.

Ella va acariciar-li la galta amb tendresa i va assentir amb el cap. Era mentida, però no volia trencar la màgia d'aquell moment.

–Tinc un regal per a tu –va dir el noi traient una cosa de la butxaca de la camisa.

Era una fotografia; l'hi va donar a ella.

–És la foto que ens vam fer al Teatre-Museu Dalí. L'he impresa perquè la puguem mirar fins i tot sense bateria al mòbil –va dir rient–. Jo en tinc una altra còpia. Mira el que t'he escrit darrere.

La noia va girar la foto i va somriure. Van passar la resta del dia a la platja. A la nit, al seu pis, ella va llevar-se de matinada i es va

vestir en silenci. Ell seguia adormit al llit. La noia va anar a la cuina, va obrir el congelador, va treure una caixa d'aliments congelats i la va obrir a la pica. Entre uns pèsols hi havia una capseta negra. La va agafar i la va obrir. Va comprovar-ne el contingut: uns tubs d'assaig amb un líquid congelat a l'interior. Els va tornar a la capseta, la va tancar i la va agafar fortament amb la mà.

El jove va despertar-se i, en no veure-la al llit, es va aixecar i va buscar-la pel pis. Mentrestant, la noia va tocar amb el dit, durant uns segons, una polsera que duia al canell. Una resplendor va sortir de la polsera i va començar a envoltar-la. Des del passadís, el noi va veure una intensa llum que sortia de la porta mig oberta de la cuina; va apropar-s'hi, la va obrir i va quedar bocabadat. La noia semblava estar a dins d'una bombolla de llum.

—Aurora! —va cridar corrent cap a ella.

La noia el va mirar amb tristesa alçant la mà en senyal de comiat. De sobte, la bombolla de llum va fer-se minúscula durant una fracció de segon, i finalment va esclatar en un gran núvol lluminós. El noi va quedar enlluernat. Quan va aconseguir obrir els ulls, la noia havia desaparegut.

OBERTURA 3

Barcelona, 2098-2100

La família estava passant un agradable dia al Park Güell, gaudint d'un dels pocs llocs de la ciutat on encara hi havia vegetació. La salamandra de pedra dissenyada per Gaudí semblava observar-los des de l'escalinata. El pare jugava a pilota amb el seu fill mentre la mare, asseguda en un banc, sacsejava lleugerament el cotxet de la seva filla petita. Era just el migdia; el sol colpejava fort. El pare va mirar cap al cel i es va eixugar la suor del front. El fill va llençar-li la pilota, però ell no es va moure. La seva dona se'l va mirar alarmada. L'home s'havia quedat estàtic. Només va girar el cap i la va mirar. La seva mirada era estranya i estranyada. De cop, va caure a plom. La dona va córrer cap a ell amb el cotxet i es va ajupir per comprovar què li passava.

—Pau, ajuda'm! El pare no es troba bé —va dir al seu fill mentre mirava espantada el rostre del marit, que estava blanc i amb els ulls oberts mirant al buit.

En adonar-se que el seu fill no responia, es va girar cap a ell i el que va veure la va deixar horroritzada: el nen estava estès a terra en una postura semblant a la del seu pare.

A partir d'aquell dia, al llarg de les setmanes i mesos següents, la premsa, la televisió i Internet van emetre la mateixa notícia sense parar:

«El virus es continua estenent. El nombre de víctimes mortals ja ha superat el de la pandèmia iniciada l'any 2030, en què els virus alliberats pel desglaç del permafrost per culpa del canvi climàtic va acabar amb milions de persones. Es desconeix l'origen del nou virus. És d'un tipus desconegut i és el més petit mai no detectat. Es propaga per qualsevol mitjà, sòlid, líquid o gasós. Infecta qualsevol forma de vida; també altres virus. Sembla indestructible

i té una característica insòlita: crea un efecte túnel que li permet travessar qualsevol matèria. Per tant, no hi ha amagatall possible. Tanmateix, tot i ser tan infecciós, només és letal per a l'espècie humana; la resta de formes de vida no semblen estar en perill, però sí que el propaguen. Això ha fet que ecologistes i seguidors de la hipòtesi Gaia interpretin el virus com una forma d'autoregulació del planeta per eliminar l'espècie que posa en perill la supervivència de la vida a la Terra. Les víctimes mortals són incalculables, però una cosa és clara: no afecta les dones. Sembla que el fet de tenir dos cromosomes X les fa immunes. Es pensa que és perquè al cromosoma X s'hi troben molts dels gens relacionats amb el sistema immunològic. També s'estudia la relació amb la testosterona...»

La doctora Punset va apagar el televisor virtual. Era experta en malalties infeccioses, però això superava qualsevol científic del món. Va anar cap al laboratori on treballava. S'havia pres un descans després de dos dies sense dormir. Tothom treballava a marxes forçades mirant de trobar una cura per al misteriós virus. De moment, havia estat inútil. Des que es van detectar els primers casos l'any 2098, la malaltia només havia necessitat dos anys escassos per extingir tots els homes de la Terra. O, més concretament, els humans cromosòmicament XY, i també les persones intersexuals cromosòmicament XX portadores del gen SRY.

Un dia, sentint-se derrotada com a científica pel virus, la doctora Punset passejava pel port de Barcelona mirant el mar. No havien pogut fer-hi res, ni ella ni cap científica del món. Un món sense homes, sense nens... Una llàgrima li queia per la galta quan va veure una taca al mar. Era una barca que s'aproximava. Quan hi va fixar la vista, es va sorprendre: hi havia un home a la petita embarcació. Va córrer cap a la vora del mar. L'embarcació va arribar fins al port i va xocar contra el moll. La doctora Punset va mirar la barca, colpida d'emoció. L'home era viu! El va ajudar a pujar a terra. Se'l va mirar sorpresa. Feia ja temps que s'havia calculat que no quedava cap home viu al planeta, així que aquest era, amb tota probabilitat, l'últim home sobre la Terra. Ho devia saber, ell? D'on venia? Però quan es va fixar en l'expressió de l'home es va adonar que era massa tard. Ell la va mirar amb ulls de malalt. Pel motiu

que fos, havia aguantat més temps del normal l'efecte del virus, però estava agonitzant.

–A..., ajudi'm –va suplicar.

L'home va caure de genolls. La doctora el va agafar amb els braços, ajupint-se. No podia fer res per ell, només acompanyar-lo en el seu últim alè. Va acariciar-li els cabells amb compassió. Ell la va mirar i va semblar que volia dir alguna cosa, però gairebé no li quedaven forces. La doctora Punset va apropar-s'hi més. Abans de deixar de respirar, l'home va xiuxiuejar-li una paraula a cau d'orella:

–Chronos...

OBERTURA 4

Barcelona, 2310

—És greu?

—Molt.

—Com ho solucionarem?

—Amb un miracle.

A la sala estaven reunides les científiques més brillants del món. La llum entrava per uns grans finestrals; era molt blanca degut als núvols, i produïa una sensació d'irrealitat. S'havia triat Barcelona com a lloc de la reunió perquè allà hi havia el centre de recerca més important que havia lluitat contra el virus que havia acabat amb la població masculina humana, centre impulsat el segle XXII per la doctora Punset. Malgrat que eren de nacionalitats diferents, totes s'entenien gràcies als xips traductors instal·lats a les seves orelles en forma d'arracada, una moda molt útil estesa per tot el planeta.

—Com saben —va dir una de les portaveus—, a causa de les dificultats per esquivar el virus durant el procés de reproducció assistida, cal gastar una gran quantitat de l'esperma emmagatzemat als bancs. Malauradament, hem arribat a un punt insostenible. És una realitat: les reserves pràcticament s'han esgotat.

—I què? —va dir una dona situada a la seva dreta—. Amb la gametogènesi in vitro no les necessitem; podem fer servir qualsevol cèl·lula de la pell i reprogramar-la perquè es comporti com una cèl·lula mare per generar un embrió.

—Els estudis demostren —hi va intervenir una altra— que no és una bona solució a llarg termini. És un sistema que limita tant la diversitat genètica que el risc de defectes congènits ens faria vulnerables al virus que va acabar amb els homes.

—A més, l'única manipulació genètica humana que vam decidir permetre —va afegir una dona d'aspecte sever—, va ser forçar el sexe de les nounades, ja que qualsevol nen estaria condemnat a mort pel virus. Cal recordar-ho, això.

Degut a aquesta manipulació genètica continuada durant generacions, s'havia produït una eugenèsia involuntària que havia eliminat la diversitat de gènere que quedava després de la pandèmia. L'epigenètica havia alterat l'expressió dels gens i socialment no hi havia altres referents, així que el món era, en tots els sentits, femení, almenys quant a l'espècie humana es referia.

–Abans ha parlat d'un miracle –va dir la dona de més edat dirigint-se a la participant que havia iniciat el debat.

–No ens parlarà de deesses, ara? –va protestar una altra.

La creença en una divinitat femenina s'havia estès des de l'aparició del virus mortal, i havia arribat a ser la religió amb més seguidors del planeta.

–No, tot i que el nostre miracle es diu Marie –va respondre l'al·ludida–. Si us plau, feu-la passar –va dir a una assistent.

Una dona va sortir de la sala i va tornar amb una adolescent d'uns catorze anys. La jove era prima, de poca estatura, i tenia uns cabells rossos que amb la llum brillaven com si fossin d'or.

–Aquesta és la Marie –va dir la primera oradora–. És francesa. Té el coeficient intel·lectual més alt mai detectat. La seva especialitat és la física.

–Una física? Amb els meus respectes, en aquesta reunió hi som les més reputades biòlogues del planeta –va dir una científica arribada dels Estats Units–. El problema requereix una solució biològica.

–Em temo que necessitem alguna cosa més. Si us plau, Marie, explica els teus descobriments.

La noia va respirar, una mica intimidada per tantes eminenències científiques reunides prestant-li atenció, i va començar a parlar.

–Les meves equacions han estat confirmades per prestigioses físiques d'arreu del món. No les avorriré amb detalls tècnics. En resum: amb el pressupost apropiat, en menys d'un segle podríem viatjar en el temps.

La reacció de desconcert va ser general. Finalment, una de les presents va parlar:

–És una broma? Suposant que poguéssim viatjar al passat, tal com semblen insinuar, no podríem aturar el virus. Cap estudi ha aconseguit eliminar-lo fins ara. Continua campant en grans quantitats per l'aire, té gran capacitat de supervivència i es reproduïx

en molts animals, nosaltres incloses. Resisteix tot tipus d'atac. Sembla indestructible. Per tant, de què serviria fer cap canvi en el passat?

—No pretenem modificar la història —va dir la primera oradora—. De fet, les intervencions serien estudiades perquè el seu impacte fos ínfim. Les teories de la Marie inclouen equacions per calcular els canvis que es poden fer sense alterar la història, ja que un canvi d'aquest tipus podria tenir conseqüències imprevisibles.

—Llavors per què volen viatjar en el temps?

—Perquè necessitem material genètic. O l'aconseguim o estarem en perill d'extinció.

OBERTURA 5

Barcelona, 2501

—Beatriu...

—Sí?

—Tens una nova missió.

—Ja vinc.

La Beatriu va sacsejar lleugerament la mà per tallar la comunicació del seu xip al canell. Vivia al campus de l'Escola de Visitants, una facultat on es preparava les futures viatgeres. Era un lloc situat lluny de la capital, d'accés molt restringit, que guardava un secret: una màquina del temps. Allà havia estudiat la Beatriu i, un cop graduada, va començar a fer d'exploradora. La seva tasca era preparar el camí a la visitant encarregada de dur a terme la missió. Ella mai no havia pogut superar l'examen per ser visitant i es va convèncer a si mateixa que ja li agradava fer d'exploradora. Igualment era una privilegiada, una de les poques persones al món que havia fet el salt, una viatgera en el temps.

Aquell dia, després de rebre la trucada de la seva superior, va anar caminant fins al despatx de la directora del centre, que li donaria els detalls de la feina. El campus era ple de zones verdes i la Beatriu va respirar l'aroma d'herba mentre pensava amb emoció en la propera missió. Va caminar a pas lleuger fins que va arribar a l'edifici. Va agafar un ascensor i va avançar per un passadís. Es va aturar davant una porta, que es va obrir automàticament quan va apropar el seu xip de canell a un lector ubicat a la paret.

—Directora, es presenta Beatriu Dalmau, exploradora de nivell 1
—va dir en entrar al despatx.

—Deixa't de formalitats, Beatriu. Estem soles i fa molt que ens coneixem.

La Beatriu va relaxar el posat marcial. La directora era una dona de mitjana edat que intimidava una mica, no tant pel seu aspecte, sinó per la seva coneguda alta capacitat intel·lectual. Va mirar fixament la Beatriu abans d'afegir:

—Tenim una nova missió i volem que tu preparis el terreny.

—Perfecte, ja m'estava avorrint.

—M'agrada la teva bona disposició. Saps que el salt té riscos.

—No estant activa també em puc morir d'avorriment.

La directora va somriure abans de continuar parlant:

—Com sempre, viatjaràs al segle XXI. Ja el coneixes prou. Destí: aquí mateix, Barcelona. No cal que et recordi les precaucions que has de prendre. La visitant que farà la missió necessitarà un pis de lloguer a la capital, a prop del ferrocarril. També, carnet d'identitat i credencials d'estudiant de doctorat de la Universitat Autònoma. Hauràs de hackejar la universitat; ha de constar com a estudiant per poder treure llibres de les seves biblioteques. Ah, i necessitarà un compte bancari amb targeta de dèbit.

Les va interrompre una veu que va sortir d'un petit altaveu ocult a la superfície de l'escriptori:

—Directora, la visitant ha arribat.

—Ah, perfecte, gràcies, que passi —va dir la directora.

—Qui és, la visitant?

—Crec que no la coneixes, però és una jove amb molt de talent. Malgrat la seva joventut, ja ha fet una dotzena de viatges com a visitant.

L'exploradora va obrir els ulls una mica sorpresa, però tot seguit va mirar de dissimular la seva enveja. La visitant va entrar al despatx. Quan la Beatriu la va veure, se li van dilatar les pupil·les; era molt atractiva. Les dues dones contrastaven força: la Beatriu era rossa i tenia els ulls blaus; la noia que acabava d'entrar era bruna amb els ulls negres. L'exploradora no va esperar que la directora fes les presentacions, va fer un pas cap a ella i la va saludar amb la mà.

—Hola, soc la Beatriu. Seré la teva exploradora.

La Beatriu no sabia encara que es convertirien en grans amigues. I molt menys podia sospitar que aquella noia canviaria el destí de la humanitat. La jove va somriure mentre es presentava:

—Hola, em dic Aurora.